

RETSPLEJEUDVALGET

København, den 5. februar 1954.

Til justitsministeriet.

I skrivelse af 22. december 1953 (j. nr. 4. K. 1953—167) har justitsministeriet udbedt sig en udtalelse fra retsplejeudvalget i anledning af, at ministeriet påtænker at fremsætte et lovforslag om ophævelse af udvalget.

Udvalget har behandlet sagen i et møde den 23. januar 1954. I mødet deltog samtlige medlemmer med undtagelse af formanden, højesteretsdommer Gammeltoft, der har været syg siden den 8. januar, og den kst. rigspolitichef, der havde meldt forfald.

Efter stedfunden drøftelse vedtoges det enstemmigt at udtale følgende:

Efter udvalgets opfattelse er det af værdi, at der, når spørgsmål opstår om ændringer i retsplejelovgivningen, forefindes et permanent organ, der kan afgive erklæring på grundlag af en mundtlig, uformel fællesdrøftelse mellem repræsentanter for de i retsplejen virkende hovedfaktorer, domstolene, sagførerne samt, indenfor straffetsplejen, anklagemyndigheden og politiet. Den mundtlige udveksling af synspunkter, som herved muliggøres, og de hertil knyttede fordele opnås ikke ved at indhente isolerede skriftlige erklæringer fra hver af disse faktorer, hvis synspunkter isoleret set let vil kunne være snævrere bestemt, end almindelige retsplejehensyn tilsiger.

Værdien af en sådan ordning er efter udvalgets formening uafhængig af, hvor længe retsplejeloven har været i kraft. Enhver retsplejeordning indeholder så meget levende stof, at der fra tid til anden kan opstå spørgsmål om at gennemføre endog indgribende ændringer for at gøre ordningen tidssvarende og tilpasse den efter ny materielretlig lovgivning, og dette fremgår da også klart af det betydelige

antal tillægslove til retsplejeloven, som lige fra 1919 og indtil den seneste tid er blevet gennemført. Det er formentlig også ud fra denne tankegang, at lovens § 1023, der i sidste stykke gjorde retsrådets virksomhed tidsbegrænset, ikke har givet en tilsvarende forskrift med hensyn til retsplejeudvalget, der således af loven netop er tænkt som et permanent organ.

Det kan derfor ikke være nogen afgørende begrundelse for en ophævelse af udvalget, at dets virksomhed i de senere år har været ret begrænset. Forøvrigt skyldes dette bl. a., at justitsministeriet i nogle tilfælde har undladt at høre udvalget angående fremsatte forslag om betydningsfulde ændringer i retsplejeloven, skønt ingen særlige hensyn synes at have talt herimod, jfr. f. eks. det nu foreliggende lovforslag om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse. Udvalget står iøvrigt uforstående overfor denne fremgangsmåde, idet man formener, at retsplejelovens § 1023, stk. 1, naturligt forstås således, at regeringsforslag om ændringer i retsplejeloven forinden fremsættelsen i folketinget bør forelægges retsplejeudvalget til erklæring, når ikke ganske særlige hensyn taler derimod.

Herefter, og når henses til at retsplejeudvalget har virket i ca. 35 år og i denne tid periodevis har udført et omfattende arbejde — jfr. Troels G. Jørgensen: Retsplejeudvalget gennem 25 år — og givet adskillige bidrag, der næppe tør betegnes som værende uden vægt, til løsning af opståede spørgsmål om ændringer i retsplejeloven, finder udvalget, at der ikke foreligger nogen vægtig saglig grund til at opheve udvalget, og at en sådan ophævelse tværtimod vil være uheldig. Man finder